

РЕШЕНИЕ

№ 60

гр. Бургас, 19.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря *
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно наказателно дело № 20212120205269 по описа за 2021 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на ИВ. М. ИВ. с ЕГН: *****, чрез пълномощник – адв. З.Н. - БАК, с посочен съдебен адрес: гр. *, против Електронен фиш за налагане на глоба (ЕФ) **Серия К № 5360713** на ОДМВР-гр.Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 100 лева.

С жалбата се моли за отмяна на атакувания ЕФ. Застъпва се, че ЕФ е издаден от некомпетентен орган, като нарушението е описано по неразбираем начин. Заявява се, че не е посочена възможността за обжалване/възразяване срещу него, нито в какъв сок и пред кого може да се упражни това право. Твърди се, че в ЕФ липсва посочване на издател на санкционния акт, дата и подпис. Счита се, че използваното техническо средство не отговаря на законовите изисквания, както и че протоколът по чл. 10 от Наредба 8121з – 532/2015 г. страда от съществени пороци, а отделно от това не е ясно дали служебният автомобил е бил в движение или не. Претендират се разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. В писмено становище от пълномощника жалбата се поддържа по изложените в нея доводи.

Административнонаказващият орган – ОДМВР - гр. Бургас, надлежно призван, не се представлява. В съпроводителното писмо, с което преписката е изпратена в съда са изложени доводи за законосъобразност на процедурата и на издадения санкционен акт,

поради което и се моли за потвърждаването му изцяло.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, вр. с чл. 189, ал. 8 ЗДвП, доколкото видно от отбелязването на л. 19 – ЕФ е бил връчен на жалбоподателя на 15.11.2021 г., а жалбата е депозирана директно в съда на 23.11.2021 г. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че е **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

На 26.02.2020 г. в 08:59 часа в гр. Бургас, ПП I-9, км. 231+090 в поска от Военно-почивен дом към кв. Сарафово, техническо средство – мобилна система за контрол на скоростта – „TFR1-M“ № 510, поставена в служебен автомобил с рег. № А***** засякла и заснела, движещ със скорост от 107 км/ч. автомобил „Ленд Ровер Рейндж Ровер Ивоук“ с рег. № *. Мястото на контрол попадало в границите на населеното място, като допълнително имало поставен пътен знак В26, въвеждащ забрана за движение със скорост по-висока от 80 км/ч. Въпросното нарушение било записано на файл с наименование „Клип 11155“. По-късно записите от системата за контрол на скоростта били прегледани от служители на Сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР Бургас, които от записания файл, установили, че заснетият автомобил „Ленд Ровер Рейндж Ровер Ивоук“ с рег. № * към датата на нарушението бил собственост на *, както и че скоростта следва да се счита на 104 км/час (след приспаднатия толеранс от 3 % в полза на водача).

Бил издаден Електронен фиш за налагане на глоба **Серия К № 3419991** на ОДМВР-гр. Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП на собственика на автомобила било наложено наказание „Глоба“ в размер на 100 лева.

Електронният фиш бил надлежно връчен на собственика на автомобила на 11.10.2021 г. (л. 21 гръб), като на 18.10.2021 г. той попълнил декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, придружена със СУМПС на посоченото лице, с която заявил, че на процесната дата и място автомобилът е бил управляван от жалбоподателя И..

След получаване на тази информация първоначално издаденият ЕФ **Серия К № 3419991** на ОДМВР-гр. Бургас бил анулиран и за нарушението бил издаден ЕФ **Серия К № 5360713** на ОДМВР-гр.Бургас, този път срещу посочения за водач жалбоподател.

Техническото средство - мобилна система за контрол над скоростта – „TFR1-M“ № 510, към датата на заснемане на нарушението било годно и калибрирано, видно от приложените по делото Удостоверение (л. 25) и Протокол за проверка (л. 26).

За използването на мобилното техническо средство бил изготвен и надлежен протокол по реда на чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. (л. 27), съдържащ всички законоустановени реквизити (противно на становището на жалбоподателя).

По делото липсват данни жалбоподателят на свой ред да е представил писмена

декларация по чл. 189, ал. 5, изр. 2-ро от ЗДвП за друго лице, което да е управлявало автомобила в деня на нарушението.

Липсват данни и за представено писмено възражение по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и от писмените доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 15 ЗДвП - изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес, поради което и съдът кредитира изцяло, приложената по преписката снимка.

От тази фактическа обстановка и разглеждайки направените възражения съдът прие следното.

Противно на становището на жалбоподателя съдът счита, че атакуваният електронен фиш за налагане на глоба е издаден от компетентен орган и съдържа всички предвидени в чл. 189, ал. 4, изр. 2-ро от ЗДвП задължителни реквизити, поради което не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяна на електронния фиш на това основание. Посочено е, че същият е издаден от ОД на МВР Бургас, като компетентността на наказващия орган произтича по силата на закона – териториалната структура на Министерство на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението - чл. 189, ал. 4, изр. 2-ро от ЗДвП. Противно на становището на жалбоподателя - в ЕФ точно е посочено мястото на извършване на нарушението (включително и с фиксиране на неговите географски координати на приложената снимка), отразено е обстоятелството, че то е в рамките на населеното място, но въпреки това ограничението за скоростта е било допълнително въведено със знак В26 и точната измерена от АТС скорост. В ЕФ е посочена и разликата между засечената и разрешената скорост – 24 км/час, като коректно е приспаднал в полза на нарушителя толерансът от 3 %, който представлява допустимата техническа грешка при измерването на скоростта.

След допълнително изисканите от съда доказателства от Община Бургас безспорно се установява, че на посоченото място действително е имало монтиран знак В26, предписващ движение с максимална скорост от 80 км/ч.

Съдът не възприема становището за незаконосъобразност на издадения ЕФ поради липса на описание на извършеното нарушение или поради неправилно използване на техническо средство.

Легална дефиниция на понятието „електронен фиш” се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, която дефиниция е възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП и съгласно които - ЕФ е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. От това следва, че електронният фиш е

своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. В тази връзка, съгласно Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г. на ВАС, ЕФ се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (чл. 189, ал. 11 от ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, регламентирани подробно в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. От гледна точка на адресатите - електронният фиш е акт със санкционно значение, поради което, като вид държавна принуда, чрез него се възлагат неблагоприятни последици на адресата от имуществен характер. Именно с оглед на тази своя характеристика, при издаването на електронния фиш намира проява общия принцип, че административнонаказателната отговорност не може да бъде обоснована чрез разширително тълкуване или чрез тълкуване по аналогия (чл. 46, ал. 3 от ЗНА). Приложимостта на ЗАНН е посочена единствено при обжалването на електронните фишове – аргумент от чл. 189, ал. 8 от ЗДвП. В процесния електронен фиш е посочена само териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението и не са посочени конкретен издател, негов подпис и дата на издаване, но такива реквизити не са предвидени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, поради което това не може да бъде прието за пропуск, тъй като в случая нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП се явява специална по отношение на общото изискване на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН за съдържанието на наказателното постановление. В този смисъл е константната практика на касационната инстанция например - Решение № 646 от 6.04.2015 г. на АдмС - Бургас по к.н.а.х.д. № 253/2015 г. и Решение № 539 от 19.03.2015 г. на АдмС - Бургас по к.н.а.х.д. № 150/2015 г.

Не случайно законодателят при определяне на реквизитите на електронния фиш в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП не е посочил като изискване същият да съдържа име, длъжност и подпис на издателя си или дата на издаване и това е така, защото електронният фиш е акт, който се издава в резултат на заснемане със система за технически контрол, а не акт на административнонаказващ орган, каквото е наказателното постановление. Ето защо за разлика от общия процес регламентиран в ЗАНН, в хипотезата с издаване на електронния фиш, не са предвидени два етапа, каквито съдържа общия процес по ЗАНН – обвинение чрез предявяване и връчване на АУАН и налагане на наказание чрез издаване и връчване на наказателно постановление (Решение № 1227/08.07.2015г. по к.н.а.х.д. № 943/2015г. на АдмС-Бургас). както вече беше посочено - законодателят в разпоредбата на чл. 189, ал. 8 от ЗДвП е препратил към ЗАНН само процедурата по оспорване на електронния фиш, а в ал. 14 от същия член, е препратил към общия закон само за неуредените случаи. Това означава, че особената процедура, уредена в ЗДвП, се прилага такава, каквато е и така както е уредена в специалния закон и само за неуредените случаи, както и само в частта на оспорване пред съда на електронния фиш се прилага общия закон – ЗАНН. За това, след като в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП са регламентирани реквизитите на електронния фиш, това изброяване следва да се възприема като изчерпателно, т.е. достатъчно е електронния фиш да съдържа тези реквизити и да е издаден според образаца утвърден със Заповед № Из-305/04.02.2011 г. на Министъра на вътрешните работи. В случая процесния електронен фиш е именно такъв. След като в

образеца за електронен фиш и в изчерпателно изброените му в закона реквизити не се съдържа дата на издаване на електронния фиш, име на длъжностно лице, подпис и пр. - то такъв реквизит не е задължително да притежава и фишът.

Действително съдът констатира, че в ЕФ не е посочено пред кой съд и в какъв срок може да бъде обжалван. Това обаче в никакъв случай не може да се счете за съществено процесуално нарушение, доколкото очевидно и без това указание жалбоподателят е успял в срок да упражни правото си на жалба, поради което и този пропуск не се е отразил на възможността му да потърси съдебна защита на правата си.

Неоснователни са и наведените от жалбоподателя възражения във връзка с евентуално изтичане на предвидените в чл. 34, ал. 1 от ЗАНН срокове. По силата на чл. 34, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. В случая разпоредбата чл. 189, ал. 4 от ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 от ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление, нито по отношение на съдържанието им /предвид реквизитите, установени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП/, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо сроковете по чл. 34 от ЗАНН в конкретната хипотеза са неприложими. Те регламентират сроковете за съставяне на АУАН и за издаване на наказателно постановление, а електронният фиш не е нито едното, нито другото. Законната препратка на чл. 189, ал. 14 от ЗДвП към разпоредбите на ЗАНН е приложима единствено за неуредените в ЗДвП случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания. Електронните фишове и съкратената процедура, по която същите се издават, остават извън обхвата на препращащата норма. В тази връзка и сроковете по чл. 34 от ЗАНН не намират приложение в производствата по издаване на ел. фиш и не следва да се прилагат по аналогия при липса на изрична разпоредба. Приложима е обаче абсолютната давност, регламентирана в чл. 81, ал. 3, във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, вр. чл. 11 от ЗАНН, която в случая не е изтекла, тъй като от установяване на нарушението, извършено на 26.02.2020 г. до настоящия момент не са изминали четири години и шест месеца (Решение № 23/07.01.2020 г. на АдмС-Бургас по к.н.а.х.д. № 2637/ 2021 г).

Настъпилата законодателна промяна в чл. 189 ЗДвП (обн., ДВ, бр. 19 от 13.03.2015 г.) и приетата Наредба № 81213-532 за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (обн., ДВ, бр. 36 от 19.05.2015 г.) (Наредбата), които изцяло са съобразени с основните положения на Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по тълкувателно дело № 1 от 2013 г. на ОС на

колегиите на ВАС, налагат извод, че използването на мобилната техническа система за констатиране на нарушения на правилата по ЗДвП е допустимо, като законът и Наредбата изрично сочат на неучастието на контролния орган в нейното функциониране и възможността за такова нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, да се издава ЕФ, поради което и правилно в случая е бил издаден именно такъв фиш.

Доводите на жалбоподателя, че само определени служители могат да „въвеждат ЕФ в системата“ е неподкрепен с каквито и да е доказателства, а и в крайна сметка кой ще въведе данните в системата при липса на каквито и да е съмнения за тяхната достоверност - няма абсолютно никакво отношение, а от там е и ирелевантно за отговорността на нарушителя.

От своя страна в § 6, т. 65 от допълнителните разпоредби на ЗДвП е дадена легална дефиниция на понятието „автоматизирани технически средства и системи“. Това са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) **мобилни – прикрепени към превозно средство** или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес. В конкретния случай - видно от приложеното Удостоверение за одобрен тип средство за измерване (л. 25) – мобилната система за видео-контрол на нарушенията на правилата за движение „TFR1-M“ е автоматизирано техническо средство по смисъла на закона, като цялостната обработка и формиране на доказателствения видеоматериал се извършва от специализирана програма, а операторът има възможност единствено за визуален преглед на качеството на заснетия видеоматериал. Тук е мястото да се посочи, че срокът на валидност на издаденото удостоверение за одобрен тип средство за измерване е изтекъл на 24.02.2020 г. Същевременно обаче по силата на чл. 30, ал. 5 от Закона за измерванията - когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип, поради което и съдът счита, че в конкретния случай използваната мобилна система за контрол е одобрен тип средство за измерване на скорост.

В допълнение съдът следва да посочи, че е представен и задължителния в случаите на ползване на мобилна АТСС, протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредбата, посредством които се установява мястото на извършване на контрола, посоката на движение на контролираните МПС, ограничението на скоростта и др. Съдът не възприема възраженията на защитата, че протоколът не отговаря на изискванията на закона. Напротив – документът напълно изряден от външна страна както в него изрично е направена *„отметка, че АТСС е разположено и настроено съгласно изискванията на производителя и нормативните предписания“*, като това обстоятелство е удостоверено с името и подписа на служителя (В.П.); посочено е, че АТСС е било разположено в служебен автомобил; посочени са номерата на първото и последното статични изображения и е налична снимка на

техническото средство (л. 27 гръб). При това положение не може и да става дума за разминавания или неясноти, а още повече до наличието на такива пороци, които да налагат отмяна на ЕФ. Само за пълнота следва да се има предвид, че нормата на чл. 10, ал. 3 от Наредбата указва, че при работа с временно разположени на участък от пътя автоматизирани технически средства и системи за контрол на скоростта протоколът се попълва за всяко място за контрол и се съпровожда със снимка на разположението на уреда. Анализът на така цитираните правни норма показва, че изискването за снимка към протокола е въведено единствено за технически средства, които самостоятелно са разположени временно на пътя, но не и по отношение на тези технически средства, които са монтирани в служебните автомобил. Видно от приложения по делото Протокол в процесния случай АТСС е било монтирано в служебен автомобил с рег. № А 7861 КК, поради което изискването на чл. 10, ал. 3 от Наредбата за наличие на снимка с разположението на уреда изначално е неприложимо /Решение № 1014/03.08.2020 г. на АдмС-Бургас по к.н.а.х.д. № 1014/20 г/.

Мястото за контрол не е било обозначено с пътен знак „Е24”, но това е така, доколкото с ДВ, бр. 6 от 2018 г. , в сила от 16.01.2018 г. е била отменена нормата на чл. 7 от Наредба 8121з-832/12.05.2015 г., предписваща такова задължение на контролните органи, поради което и към датата на нарушението – 26.02.2020 г. за тях не е съществувало задължение за поставяне на пътен знак „Е24” в контролирания участък или за оповестяване на мястото на контрол по друг начин.

Правилно е определен и субектът на административнонаказателната отговорност. По делото е налична изрична декларация от собственика, че на процесната дата МПС е било управлявано именно от жалбоподателя, поради което и в съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП правилно е била ангажирана отговорността на И..

От субективна страна, съдът приема, че се касае за виновно извършено нарушение, тъй като не е спорно в процеса, че жалбоподателят е правоспособен водач на МПС и като такъв е бил запознат към датата на деянието със своите задължения при управление на МПС, в това число и задълженият му по чл. 21, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП, да избира определена скорост и спазва ограниченията за скорост при управление на ППС, които задължения обаче в настоящия случай съзнателно не е спазил.

В заключение съдът следва да посочи и че правната квалификация, дадена в ЕФ напълно съответства на установените факти и не са допуснати пороци в тази насока.

Наложено на жалбоподателя наказание е съгласно предвиденото в разпоредбата на чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП – „Глоба” в размер на 100 лева, който размер е точно определен в закона и не може да се обсъжда въпроса за намаляването ѝ, както и въпроса дали случая може да се приеме за маловажен. Управлението на пътно превозно средство е дейност с повишен риск и една от най-честите причини за настъпването на ПТП е именно движението с несъобразена или превишена скорост, поради което и извършеното се явява деяние със завишена обществена опасност.

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че законосъобразно е била ангажирана

административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, като наложеното му наказание е правилно и законосъобразно индивидуализирано, поради което и атакуваният ЕФ следва да се потвърди изцяло.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63 ЗАНН (ДВ, бр. 94 от 2019 г.), съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разноските ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, с оглед на изхода на правния спор, разноси принципно се дължат в полза на АНО, който обаче не е поискал присъждането им, поради което и съдът не може служебно да се произнесе по въпроса.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 1, предл. 1 ЗАНН, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш за налагане на глоба Серия К № 5360713 на ОДМВР-гр.Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП на ИВ. М. ИВ. с ЕГН: ***** е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Вярно с оригинала!

АР

Съдия при Районен съд – Бургас: _____